

Megnyitó a Vörösmarty-könyvtárban

Aki még nem kereste sötétedés után Székesfehérváron a Vörösmarty-könyvtárat, okvetlen vigyen magával telefont. Én kerestem.

Elmentem „Kati néni, a fertályos asszony” szobra mellett, végső lehetőségként a telefonhoz folyamodtam, rövid útbaigazítás után Szent István lovas szobránál találkoztam Sípos Marival. Ez volt szívesen és önként vállalt feladatom bevezetője. A lényeg, az igazi cél pedig részvétel Sípos Mari festmény kiállításának megnyitóján.

Az olvasóterem ajtajának kinyitása előtt hallani lehetett, hogy nagy a zsongás odabent. Nehéz volt helyet találni, nekem, Mari protekciójával sikerült. Ő volt ugyanis a rendezvény házigazdája és rendezője festmény kiállításának a Könyvtár olvasótermében. Lassan megismerkedek Marival (bocsánat lovag Sípos Marival).

Hosszú évekig, szívesen és eredményesen végzett kormánytisztviselői munkájának nyugdíjazással történt befejezésekor úgy érezte, elnyerte végleges szabadságát, holott, még néhány örömmel vállalt kööttség a mindennapi feladatokhoz láncolta. A NAV Székesfehérvári Adóügyi Klubjának tagja; (nekem ez számít a legtöbbet), csak a fejemet kapkodtam, amikor tevékenységét –nagyvonalakban- megismerhettem: tervezte az Ósfehérvár Művészeti Alkotóközösség létrehozását, és néhány éves szervezőmunka után megalakult az „ÓsfAlköz”, célja az írók, költők, festők, fotósok, kézművesek összefogása.

További szervező munkája is figyelemre méltó, kiállításokat (a saját festmény kiállítását is) irodalmi esteket szervez a Vörösmarty könyvtár olvasótermében. Alkotó tevékenységét is folytatja. Prózát és verset ír, 2016-ban jelent meg első kötete „A szeretet ajándéka”. Nem utolsó eredmény, hogy a NAV Nyugdíjas Szövetsége által szervezett „Irodalmi pályázat 2018” első helyezését ő nyerte el (a Fehérvári Adóügyi Klub volt az egyik, ahonnan Bene Edittel ketten pályáztak).

Képzőművészet terén fest, csendéletet, tájképet, állat fiókákat (elképzelhetetlen számomra, az ő temperamentumával, hogy üldögél a félig kész kép előtt, és csak arra koncentrálni).

A kiállítás szervezése is egy ága a képzőművészetnek, a képek sorrendje rejtett üzenetet közvetít a néző számára.

Mikor a megjelenteket bemutatta, kisebbségi érzésem volt, mindenki író, festő, újságíró én pedig szerény nyugdíjas pénzügyőr vagyok. Sípos Mari, bemutatásomkor valós, de soha nem használt címekeket sorolt fel.

A képek nézegetése közben feloldódott a hangulat, mint régi ismerősök bíráltuk az ősi foglalkozásokat megjelenítő: Teknővájó, Szőlőkötöző, Préselő; vallásos tárgyú képeit, melyeken a ma emberét véltem felfedezni: Ábrahám, Messiás. A hosszú meleg őszt jósolták havas tárgyú képei, Erdésház, Havas hegy. Különösen kedvesek állatokról és állatfiókákról festett alkotásai.

Sor került a pogácsára is.

Lovag Bornemissza Attila és két társa haza fuvarozott, a gépkocsi kellemes melegében jóízű beszélgetéssel telt az idő.

Öröm volt számomra, hogy megismerhettem egy sokszínű, és működő közösséget.

Büszke vagyok rá, hogy ennek motorja lovag Sípos Mari, akivel azonos szövetségben lehetek.

Budapest, 2018. november 19.

Tánczos Imre